

DON CHAOS
Dotek vesmíru

Jakub Bouda

© Jakub Bouda, 2025
Typography © Beky
Obálka: Já Sám II + AI
Korektura: Martina Krešne

Předmluva

Už jako kluk jsem si hrál na četníky a lupiče. Později mě dohnal osud a stanul jsem v uniformě na straně práva. Ale vždycky mě lákalo poznat, jaké je to na opačné straně, když se nemusíte řídit zákonem, postupy a předpisy. Vlastně se nemusíte řídit vůbec ničím.

A tak se v mé mysli zrodil Don Chaos. Mistr zločinu, muž bez tváře, a především brilantní taktik. Muž, který páchá zločin pro zábavu. Muž, který si bere to, po čem zrovna touží. Muž, kterého nikdo nikdy neviděl dvakrát.

Pokud tedy nefandíte zločinu, omlouvám se, ale když o někom prohlásíte, že je nepolapitelný, je jasné, jak to asi dopadne. Jestliže vám ale tajemné postavy sedí, jste tady správně.

Hlavní postavy

Don Chaos – Král podsvětí, mistr manipulace a nepolapitelný přízrak.

Chhaya Hasan – mladý multimiliardář, inovátor, vynálezce a filantrop.

Marlo Crane – Vrchní detektiv ÚZZ

Helga Reinstadt – všehoschopná asistentka Chhayi Hasana.

Bakari – Osobní strážce Chhayi Hasana

Freelink – Bezplatná síť AI 4. generace s přístupem odkudkoli. Původně vyvinutá jako edukační systém pro široké masy.

Osiris – AI 5. generace se speciálním modulem pro ironii a sarkasmus

George Batista – Starosta Rio Noire

...a spousta dalších

Kapitola 1

Francis Cotton se rozmáchl bouracím kladivem a zasadil zdi před sebou smrtelnou ránu. Cihly se v místě úderu zlomily a v podobě střepů se rozdrobily po okolí. Zbytek zdi se rozpadl jako domeček z karet a vyvolal v útočnickovi záchvat kašle.

Když se usadil prach, nahlédl Francis do míst za zdí. Nešlo o žádné překvapení. Byl to jen další pokoj, který byl z důvodů, které Francisovi nebyly známy, zazděn.

Francis, který dům nedávno koupil, se ale rozhodl, že dům využije beze zbytku, a tak přistoupil k bourání. Děti jistě ocení, že budou mít každé svůj vlastní životní prostor. A právě proto se otočil a přivolal své dva syny, kteří zatím poslušně čekali na schodech.

„Tak tady budu spát já,“ prohlásil Jacob, mladší z nich. Peter, starší ze synů jen pokrčil rameny. Podle něj nebylo o co stát.

Místnost nebyla nikterak velká, měla jen malé okno, které vylučovalo noční útky za dobrodružstvím a rozhodně bude třeba spousty času a sil, aby z té zaprášené místnosti někdo udělal obyvatelný dětský pokoj. A ten někdo rozhodně nebude on.

Jacob byl ale nadšený a přes otcovo varování, aby byl opatrný, ihned vše zkoušel. Vyskočil na starý gauč, čímž zvířil další oblak prachu, ale nedbajíce šimrání v nose se několikrát odrazil jako na trampolíně.

Peter, který se považoval nejen za staršího, ale i za moudřejšího, si zatřákal prstem na čelo a místnost opustil. Jacob si ho nevnímal a znovu se odrazil. A také dopadl.

Ani před zazděním nebyl gauč v nejlepší kondici a léta ve vlhku mu rozhodně nepřidala. Proto jakmile Jacob dopadl, vydal nejprve skřípavý zvuk, aby se téměř záhy rozpadl. Dřevěné nosníky, které nevydržely tlak, praskly a se zvukem, který připomínal prásknutí biče, se propadly, což mělo za následek několik věcí.

První byla ta, že Jacob, kterému díky tomu projely nohy čalouněním do útrobu gauče, neudržel rovnováhu a spadl. Svou vahou pak Jacob gauč převrátil a při pádu si zadřel do dlaní ošklivé třísky.

Francis mu okamžitě přispěchal na pomoc a v duchu ocenil, že jeho syn nepláče. Vypadal trochu vyděšeně, ale spíš proto, že se obával nějakého trestu, než že by ho vyvedl z míry prasklý gauč.

„Na nic už tady nesahej, ano?“ vynutil si slib Francis. „Přineseme sem nějaký reflektor a nejprve to zde pořádně prohlédneme. Příště by se s tebou také mohla propadnout podlaha,“ poučoval syna a zatáhl za třísku.

Jacob statečně držel a jen slabě sykl. Když se ho Francis pokoušel zbavit druhé třísky, raději otočil hlavu. A přesně v tom okamžiku upoutalo jeho pozornost voskované plátno, které vykukovalo z gauče.

„Tady něco je,“ řekl a vytrhl se otci, aby se vrhl pod gauč. Za malou chvíli vytáhl k Francisově překvapení objemný balík.

„Co myslíš, že v tom je?“ šeptal nadšeně Jacob.

„To nevím, synu. Ale když to opatrně rozbališ, zjistíme to.“

„Opravdu to smím rozbalit já?“ ptal se nevěřicně Jacob.

„Viděl jsi to první,“ potvrdil mu otec.

Jacob opatrně odklápěl voskovaný obal, až se mu objekt podařilo kompletně osvobodit.

„Je to obraz,“ prohlásil zklamaně a natočil ho malbou na otce. „Myslíš, že má nějakou cenu?“ položil pak otci otázku.

„To hned zjistíme,“ řekl Francis a vytáhl z kapsy nejmodernější komunikátor SL 3000. „Podrž to rovně,“ přikázal pak Jacobovi a obraz vyfotil. „Uvidíme, co na to řekne databáze Freelinku,“ dodal a zvědavě hleděl na displej, kde se právě zobrazilo následující:

Obraz nebyl nalezen v databázi. Nabízím několik možností:

- Může se jednat o dílo neznámého autora či lokálního umělce, který dosud není archivován.
- Je možné, že jde o napodobeninu nebo padělek inspirovaný známým uměleckým stylem.

- Obraz může být originální, avšak dosud nezaznamenaný v uměleckých archivech.
- Existuje i možnost, že byl vytvořen umělou inteligencí nebo jiným generativním nástrojem.
- Může jít o ztracené či nezdokumentované dílo významného autora. Chcete provést hlubší analýzu?

Francis se seznámil se všemi možnostmi, a nakonec potvrdil volbu hlubší analýzy.

Algoritmy srovnávají tahy štětce, pigmentaci, kompozici...

Pozor... Stylistická shoda je nečekaně vysoká. Technika, práce se světlem, anatomická přesnost - všechny tyto prvky odpovídají stylu Bernarda da Vinci. Pokud by se tato hypotéza potvrdila, mohlo by jít o vysoce ceněné a historicky významné dílo. Doporučuji okamžitou expertní verifikaci.

Mohu zařídit kontakt se znalcem. Přejete si pokračovat?

Kapitola 2

„Done?“ ozvalo se v místnosti.

„Co je zas, Osirisi? Nevidíš, že mám důležitou práci?“

„Ne. Z jakéhosi potměšilého důvodu sis tu nepřál mít kamery. Takže ne. Ale měl by sis to vyslechnout. Mohlo by jít o něco fakt velkého.“

„Nemám čas,“ odsekl Don Chaos a dál se věnoval jakémusi nákresu.

„A nesmírně drahého,“ oznámil Osiris už jen tak ledabyle. Věděl, že to bude fungovat. Znal svého pána, a navíc byl zhmotněná inteligence. Nebylo v podstatě nic, co by nevěděl.

Osiris byl pátou generací AI a bylo to znát. Pokud byste sháněli inženýra se zájmem o archeologii a architekturu, který má zároveň tři doktoráty z psychologie, nemohli jste šlápnout vedle. Osiris zkrátka věděl všechno. Všechno, co se stalo a poslední dobou i dost často to, co se stane.

„Tak co tam máš, ty chytrolíne?“ povolil Don přesně, jak Osiris předpokládal. Osiris vysypal z rukávu veškeré informace o nalezeném obrazu a Don Chaos se potěšeně uculil.

„Tak to abychom si švihli, než se k tomu dostane někdo jiný. To by mě fakticky mrzelo,“ nadnesl Don a ta věta nevěstila nic dobrého.

„Nemožné,“ odvětil Osiris a v tónu jeho generovaného hlasu zazněla povýšenost. „Okamžitě jsem vše

zablokoval. Víš o tom jen ty a nálezce, šéfe. A mimochodem, znalce jsem už vyslal. Je to náš člověk.“

„Takže jsi všechno zajistil, říkáš?“

„Jistě, šéfe.“

„A proč mě s tím tedy otravuješ?“

„Protože tě znám, Kejosi, jako vlastní zdrojový kód. Ty ten obraz chceš. Ale pochybuji, že za něj chceš platit.“

„To pochybuješ velmi správně,“ odvětil Don.

„A také si myslím, že zabít toho nevinného chlápka, který obraz našel, je pod tvou úroveň.“

„Ano, ano. A chtěl bys slyšet i něco o mém otci? Jsi teď můj terapeut, že?“ zasyčel Don. „A neříkej mi Kejosi.“

„Jistě, šéfe, jak si přeješ. A co tedy s tím plánem?“

„S jakým plánem, Osirisi?“

„S tím, co ti už jede v hlavě. Mám pocit, že už tě napadlo něco velmi zábavného. A také mám dojem, že Marlo Crane se už dlouho nehna za přízrakem. Jsou mé úvahy na správné cestě, šéfe?“

„Odpověz si sám, když víš všechno nejlépe,“ řekl Don a zasmál se. „Samozřejmě že už mě něco napadlo. Budeme potřebovat chvíli na přípravu, ale spolu to určitě zvládneme. Akorát předtím musím dořešit tu nepříjemnost s tím klukem.“

„Máš na mysli případ č.1241? To znásilnění, které prošlo mladému Sinclairovi?“

„Jup.“

„Hm. A neměl by si jako zločinec stát na jeho straně?“ zeptal se nevinně Osiris.

„Co? To snad nemyslíš vážně. Tolik inteligence pohromadě a vypadne z tebe tohle?“ vyštěkl podrážděně Don. „Já jsem zločinný umělec, chápeš to? Zbavuji ostatní nepotřebných věcí, jako je umění, šperky, peníze a naduté ego. Rozhodně nevraždím na potkání neviňátka a v žádném případě nejsem ochoten tolerovat něco tak odporného, jako je znásilnění. Není gangster jako gangster. Rozumíme si?“

Osiris souhlasil. Možná už z toho důvodu, že za větou „Rozumíme si?“ slyšel i nevyřčené pokračování, které začínalo slůvkem nebo. Když někdo jako je Don použije nebo v tomto případě, dokonce nepoužije slůvko nebo, měli byste se vždy zaměřit jen na první část věty. Pokud chcete i zítra nerušeně dýchat. V případě Osirise pak nepřihlížet tomu, jak z vás někdo umazává jednu část kódu za druhou.

„V tom případě navrhuji povolát Eltona. Je poněkud neortodoxní, ale to by se mohlo právě v tomto případě hodit. Ten člověk má rozhodně talent šokovat.“

„Je to magor,“ odvětil Don.

„Ano. Podle jeho dokumentace, kterou mám právě před sebou, rozhodně ano. A právě proto jsem ho navrhl. Víím, že by ses nespokojil s tím, že mladý Sinclair jen zmizí.“

„To máš pravdu,“ souhlasil nakonec Don. „Tak to zaříd'. Alespoň se nám Marlo trochu rozcvičí.“

Kapitola 3

Chhaya Hasan si setřel z čela pot o rukáv a připravil si pátku k odpalu. Špičkou boty se zavrtal do trávy, svěsil ramena a pohled upřel na soupeře.

Dnešní soupeř byl velmi vyrovnaný protivník a od prohry je mohla zachránit jen šestka.

Amatérský tým Hladových vlků si dosud vedl celkem dobře a pohyboval se kolem středu tabulky, což bylo dobré, protože jednotlivé soupeře od sebe dělilo jen minimum bodů, a tak vás každá výhra mohla katapultovat na přední příčky.

Marlo Crane, který už byl ze hry vyřazený, vyslal ke spoluhráči gesto se zdviženým palcem a stejně jako zbytek jejich mužstva, sevřel pěsti.

Jackíno, který se chystal hodit, se podíval Chhayovi do očí a pak s jasným úmyslem ukázat tomu miliardáři, jak se hraje skutečný kriket, vyslal točený míč o zem.

Míček po dopadu na zem narazil na drn, poněkud změnil trajektorii a Chhaya ho jen lehce lízl pátkou. Přesto to byl velmi slušný zásah. Bohužel na šestku to nebylo, a tak Unavení hrošící vypukli v zasloužený jásot.

Chhaya sevřel rty, pokrčil rameny na znamení, že se přeci snažil a vykročil k soupeři, aby si potřásli rukou. Pak se vrátil ke svému týmu, který z nějakého zvláštního důvodu nevypadal ani trochu zklamaně.

„Dobrý to bylo, Chhayo. Sedmdesát pět je slušný výkon,“ chválili ho.

„Já vím. A chtěl bych vám všem něco říct,“ pokračoval Chhaya. „Sice jsme dnes prohráli, ale podle mě si i tak všichni zasloužíme orosené pivo, souhlasíte? Samozřejmě to jde na mě,“ vyslovil tu kouzelnou větu.

Nikdo neprotestoval, takže se pomalu přesunuli ze hřiště k zastřešené zahrádce, ze které byl nádherný výhled na všechna čtyři hřiště.

„Na kapitána,“ pronesl přípitek Marlo a zdvihl sklenici.

„Na kapitána,“ přidali se ostatní.

„At žije Chhaya,“ zvolal další.

„Dost, hoši, dost,“ uklidňoval je samotný Chhaya. „Je to jen maličkost,“ mírnil jejich euforii.

„To ano. Mohl bys nám všem klidně koupit nějaká sportovní auta,“ navrhl Roberto a setřel si knír z pivní pěny.

„To bych jistě mohl, Roberto,“ souhlasil Chhaya a všichni na okamžik zmlkli. „Jenže vás mám rád, a proto to neudělám. Víš, Roberto, být bohatý není těžké. Ale víš, co těžké je? Hrát si na to. Mohu ti pořídit krásné sportovní auto nebo ti dát jedno ze svých, ale upřímně, seš si jistý, že budeš mít na výměnu oleje?

Anebo gumy. Jen pro tvou představu, hovoříme tu o částkách v tisících dolarech. A to samozřejmě nezmiňuji výši pojistky a vidíte, jak se Marlo usmívá? Ten lišák už si spočítal, kolik by tě týdně přišly pokuty za rychlost.

Ale klid, ještě nekončíme. Potřebuješ garáž. Takové auto nemůžeš nechat na ulici. Ne v tomhle městě. A

nezapomeň na sousedy. Máš s nimi dobrý vztah?“ zeptal se Chhaya a propálil Roberta zkoumavým pohledem.

„Vycházíme spolu,“ odpověděl po pravdě Roberto.

„Skvěle. Tak s tím se rozluč. Jakmile z toho auta před domem vystoupíš, už to nikdy nebude jako dřív. Začnou na tobě hledat ze závidi chyby. První konflikt přijde velmi záhy, a nakonec ti zbydou jen oči pro pláč. Zatímco tohle pivo, už ti nikdo nevezme. Nemám pravdu?“

Roberto jen smutně přikývl.

„Vidím, že jsi stále smutný. A možná i našťvaný. Ale věř, že kdybych ti vyhověl, dostaneš se nakonec do finančních potíží a na dvorku ti bude stát něco, co nedokážeš ze svého příjmu ani provozovat. A také budeš našťvaný. Takže pocitový výsledek je stejný, jen jsem tě ušetřil finančního maléru. A s tím dokážu žít.“

„Asi máš pravdu,“ souhlasil nakonec Roberto. „Díky za pivo,“ dodal pak mnohem veseleji.

„Tak. Robertův vozový park jsme vyřešili a teď je na čase ukázat, že umíme prohrávat,“ řekl Chhaya a zvedl se.

„Hej, Jackíno, pojdte si s námi dát pivo, platím. Máte sice body, ale ty vás žízň nezbaví, nebo ano?“

„Já toho chlapa miluju,“ prohlásil Jackíno a nadšeně zamířil i se zbytkem svého týmu k restauraci.

„Díky za pivo,“ řekl Marlo a poplácal Chhayu po zádech.

„Není zač, Marlo. Rádo se stalo. Člověk by si měl vrchního detektiva trochu předcházet, nemyslíš?“

„To nevím. S tvým týmem právníků bych asi skončil dřív, než bych vůbec začal, i kdybys někoho zamordoval na ulici za bílého dne.“

„Možná. Zkoušet to ale nebudeme.“

„To bych ti byl vděčný,“ prohlásil s trpkostí v hlase Marlo. „Jen za včerejšek mám na stole sedmnáct vražd. Jasně, není to jako před lety, kdy byl průměr tuším sedm vražd za hodinu, ale i tak mám práce dost.“

„Taky mám ještě práci,“ řekl Chhaya. „Čeká mě křížový výslech.“

„Pozval si tě do pořadu Ofutro? Tak to ti nezávidím.“

„Není ani co. A navíc se předtím chce sejít i starosta. Zřejmě si chce před neznámým skokem uhladit pískoviště.“

„A co ty na to?“

„Nic. Vyslechnu si ho. A když bude prudit, normálně s ním zametu.“

„To zní jako plán,“ pronesl s úsměvem Marlo.

„Poběží to od devíti,“ řekl místo pozdravu Chhaya a nastoupil do auta.

Chhaya stiskl tlačítko startéru a okolí naplnil sytý baryton motoru. „Vezmi si pás,“ vyzval pak svého strážce. Ten se na něj jen nechápavě podíval.

Bakari, celým jménem Bakari Okonjo, byl vcelku mlčenlivý typ, pokud nebyl o samotě se svým šéfem. To se pak měnil v celkem upovídaného společníka.

Pocházel z kmene Nzuri Mbwa, který v historii fungoval jako lovci a stopaři. Říkalo se, že dokážou následovat stopu i po týdnech a jejich válečná technika je založená na tichém pohybu a precizním zásahu.

Bakari nosil tradiční africké korálky jako symbol své minulosti, ale jinak to byl nefalšovaný moderní zabiják, který mistrně kombinoval staré techniky s moderními zbraněmi.

Nikdy se neptal proč. Jen kdy. Neměl k Chhayovi nějaký zásadní vztah, ale o jeho loajalitě nebylo pochyb. Dostával mzdu a odváděl svou práci. A jelikož byl Chhaya ještě stále naživu, odváděl ji jistě dobře.

„Pojedete zase jako šílenec, šéfe?“ zeptal se Bakari vteřinku předtím, než si zacvakl pás. „Neměl byste. Měl jste dvě piva.“

„Jsem rád, že na mě dohlížíš, i když tě já sám nevidím. Ale ta piva byla nealkoholická. Chodíme sem sportovat, Bakari.“

„Nic proti. Je to celkem švanda pozorovat vás. A jestli přijmete mou radu, měl byste trochu obměnit tým. Jinak ten pohár nikdy nevyhrajete.“

„Víš, Bakari, na světě existují i lidé, kteří nemusí vyhrát úplně všechno,“ řekl Chhaya a rozjel se. Bakari ale propukl ve skutečně srdečný smích.

Chhaya byl totiž jeden z nejbohatších lidí na planetě. Spravoval a vlastnil stovky firem od technologických laboratoří po spediční firmy. To bylo jeho skutečně obrovské dědictví. Ale co ho skutečně dostalo na výsluní, byl Freelink. Technologie, která v podstatě zabila internet. Příklad, který jste si mohli pořídit zcela zdarma, se nabíjel v kombinaci solární a živočišné energie.

Stačilo držet přístroj v ruce a on fungoval, nezávisle na internetu a elektřině. Byl to původně edukační projekt, který měl za úkol pomocí umělé inteligence rozšířit vzdělání i do těch nejodlehlejších částí světa.

A fungovalo to. Po čase si na intuitivní ovládání všichni zvykli, a když zjistili, že už nemusí nikdy hledat nabíječku ani platit za data, stal se Freelink standardem.

Jistě, nešlo jen o výuku. Freelink byl sice stále zdarma, ale dovozoval malá rozšíření. Z edukačního přístroje se tak stal nepostradatelný pomocník, jako kdysi před lety z mobilu. Jen bez toho otravného nabíjení.

A protože další služby, jako telefonování či sledování filmů bylo za zlomek konkurenčních cen, brzy převzal Chhaya celý světový trh.

Bylo to prosté. Když vám dá zákazník dolar, nezbohatnete. Ale když je zákazníků téměř devět miliard...Každý měsíc...

Chhaya ale nebyl jen nějaký rozmazlený boháč. Pravidelně pořádal benefiční akce pro chudé, dotoval

školy i nemocnice a všeobecně to byl velmi uznávaný rotarián, který měl ovšem jednu nepříjemnou vlastnost, že si vše osobně kontroloval.

Mohli jste se z něj pokusit podvodem vylákat peníze, ale mohli jste si být zároveň jistí, že zbytek života začnete ošklivým soudním řízením a skončíte ho v cele nebo na ulici. S podvodníky neměl Chhaya žádné slitování.

Naopak pro potřebné by se roztrhal. Zároveň si však držel svou úroveň a nechodil jako někteří rádoby uvědomělí zbohatlíci ve zmuchlaných lněných šatech a teniskách.

Cena za jeho kompletní garderobu by bez námahy naplnila rozpočet menší rozvojové země a za sponu do kravaty byste pořídili slušnou jachtu. To mu ale nebránilo koupit si jídlo u stánku nebo v botách za třicet tisíc hrát fotbal ve slumech s malými chlapci.

Když se ho jednou Bakari zeptal, proč se drží takové filozofie, odpověděl mu, že se drží jediného hesla. Buď, kým chceš, ale drž si u toho úroveň.

A teď právě Chhaya Hasan, majitel technologického impéria uháněl ve svém voze po Armstrongově třídě k Černému obelisku, kde měl schůzku se starostou a zástupci médií.